

Jeg ved ikke nøjagtigt hvor lang tid siden det er at Baartman forsvandt, for intet her i mørket markerer tidens gang. Af og til rammer en vanddråbe gulvet med et smæld, men der går så lang tid imellem hvert dryp at jeg ikke kan opfatte nogen regelmæssighed i det. Mørket i min celle er så massivt at det er lige meget om jeg har åbne eller lukkede øjne. Om jeg kigger op eller ned, gør heller ingen forskel, men op og ned findes trods alt, også her, femogtyve meter under Paris. Året rundt og døgnet rundt er her seksten grader Celsius og en relativ luftfugtighed på syvoghalvfems procent. Bortset fra dryppene er stilheden fuldstændig, så fuldstændig som den kan blive for en levende organisme som homo sapiens. Når man er afskærmet fra alle andre lyde, er dét der bliver tilbage, kroppens støj: vejrtrækning, hjerteslag, blodets susen, peristaltikkens sendrægtige arbejde. Og så en hyletone som skyldes den svage elektriske aktivitet i nervesystemet: Neuronerne der fyrer i deres labyrint.

Den eneste genstand jeg har liggende i min celle, er en stump af et kranium. Normalt gør det mig afslappet at sidde og fingerere med den i mørket, men siden Baartman forsvandt, har jeg været så sitrende konfus at heller ikke dét kan dulme min uro.

I andre rum hernede er der lyskilder: LED-kæder, karbidlygter, batteridrevne halogenlamper. Der er apparater til at regulere luftfugtighed og temperatur. Men her i cellen er intet ændret, den står som da jeg fandt den i 1991, og ingen andre ved at den eksisterer. Den er af sten, men formen virker organisk: en amøbe, en fosterhinde, en liggende pære. Jeg kan stå oprejst dér hvor rummet er højest. En udposning midt på den krumme væg gør det ud for en stol. Det er den jeg sidder på. Mit bagparti flader ud mod det hårde underlag, mine kønslæber er kolde. Jeg har klikket mine skridtstøvler fri af bæltet og smøget dem ned. Gulvet i cellen er fugtigt. Andre steder hernede går man i vand til midt på lårene.

Den høje luftfugtighed bevirker at grænsen mellem krop og omgivelser sløres. Vandpartikler fra luften og fra organismen flyder sammen og danner en film af fugt i huden. Jeg kan mærke mine bare underarme, men ikke

præcis hvor de ender, og luften begynder. Kroppens grænse er naturligvis relativt stabil, også i mørke, men det gælder ikke bevidsthedens. Den udvider sig. Jeg ved hvor cellevæggene er, selv om jeg ikke kan se dem. Ligesom enhver under normale omstændigheder kan finde sin egen næse med en finger, også med lukkede øjne, kan jeg med lethed finde spidsen af den stalagmit der befinder sig skråt til venstre for mig i samme højde som min knæskal.

Jeg strækker højre arm frem, musklerne i skulderen spænder op, jeg ved nøjagtig hvor min hånd er, det er som om jeg kan se den. Når jeg flytter den frem og tilbage, trækker den et spor af efterbilleder gennem mørket. Den hånd jeg ser, er en hallucination. Mørket har åbnet sig, det gør det altid når jeg sidder her længe nok. Det begynder med byger af lysprikker der fejer gennem synsfeltet som gnister fra et bål der kollapser. Så dukker mønstrene frem: zigzaglinjer og edderkoppespind, boblende cirkler der er indlejret i hinanden som fingeraftryk eller højdekurver. Mønstrene overlejres af farveplamager, det ligner stjernetåger eller ulmende cytoplasma, skylandskaber i uafbrudt blomstring. Derefter dukker de figurative elementer op: horn i en pande, et kvindekøn, fragmenter af dyr, kimærer. Først minder hallucinationerne om de aftryk der brænder sig fast i nethinden når man har stirret på en lysende genstand: Det er billeder der lyser op når man blinker, og som flytter sig med blikket. Men efter et stykke tid begynder bevidstheden at tolke synsfænomenerne som virkelige genstande der eksisterer uden for én selv, og så flytter de sig ikke længere med blikket. Forsigtigt lader jeg øjnene vandre, jeg drejer hovedet fra side til side og kigger mig over skuldrene. Jeg forsøger at orientere mig i min hallucination, jeg er nødt til at finde Baartman. Langsomt knytter jeg hænderne og løfter dem op foran ansigtet, håndrod mod håndrod. De danner et hjerte, jeg fører det opad, strækker armene, mine biceps berører det øverste af ørerne. Lidt efter skilles hjertet i to, og de knyttede næver driver væk fra hinanden. Jeg fornemmer deres fælles udgangspunkt et sted i mørket over mit hoved.

Jeg rejser mig og går de tre skridt hen til den fjerneste væg. I højde med mine skuldre er der et hul. Jeg træder op på et fremspring i væggen og haler mig ind. Den trange tunnel der forbinder min celle med resten af gangsystemet,

slår to knæk og er syv meter lang. Jeg gravede den med et batteridrevet tryklufthor. Egentlig forsøgte jeg at skabe en passage til en række højloftede rum der ifølge nogle rygter var blevet afskåret fra resten af tunnelkomplekset af en sammenstyrtning, men i stedet fandt jeg en lomme i det underjordiske kalkmassiv. Væggene i cellen bærer spor af det værktøj man har brugt da man brød kalk henede. Stalaktiternes længde tyder på at det var engang i middelalderen. Jeg har camoufleret indgangen til cellen. Det er ikke svært: Man skærer et stykke flamingo til, sprøjtemaler det, sprayer det med lim og overhælder det med kalkstøv fra gulvet. Ingen lægger mærke til en kunstig sten i væggen når de kommer forbi i mørket med pandelygte eller karbidlampe, de fleste retter lyskeglen mod gulvet foran sig. Et øjeblik ligger jeg bag flamingostykket og lytter. Der er ingen i nærheden, så jeg skubber det ud. Kort efter står jeg i gangen og lirker det på plads. Jeg tænder pandelampen og tjekker at den kunstige sten ikke virker iøjnefaldende. Så slukker jeg lampen igen og begynder at gå.

Jeg foretrækker at bevæge mig rundt i gangsystemet med slukket lygte og kan gå kilometer efter kilometer uden at fare vild. Tunnelkomplekset er i flere niveauer, man kommer op og ned ad smalle trapper, via skakter med indmurede stålstiger eller gennem ormehuller, som vi kalder de tunneller vi selv graver for at skabe nye passager eller genetablere gamle. Nogle steder er ormehullerne så trange at man må vride sig igennem med hænderne forrest som et hovedspring i slowmotion gennem Jorden. Andre steder vider gangene sig ud til huler der er på størrelse med kirkerum og afstivet med søjler og murede buer. Jeg ved altid hvor jeg er, og hvor meget jeg fylder, hvornår jeg skal krumme mig sammen, og hvornår jeg kan rette mig op igen. Vægge og lofter ser jeg om nødvendigt med mine hænder, rummets størrelse og form hører jeg i den måde efterklangen ændrer sig på når jeg går. Mine fødder husker hullerne i gulvet fra de mange gange jeg er kommet forbi med lyset tændt. De mindre huller forcerer jeg i et spring, de aflange går jeg hen over med spredte ben og anklerne ud mod væggene. Min krop kender gangsystemet, det er indlejret i mig: Jeg er labyrinten.

Baartman toner frem. Huden har samme farve og glans som mørkristede kaffebønner. Hendes krusede hår er figurklippet, en mohawk der er lige så bred som kraniet, det ligner hårprydelsen på en romersk legionærhjelme. Hun sidder på en kalkstensblok ligesom den nat jeg mødte hende. Dengang havde hun tøj på, sneakers, sorte jeans og en uformelig kakiskjorte, nu er hun nøgen. Og rank som altid, brysterne bliver budt frem, jeg har lyst til at begrave mit ansigt i dem. De grønne øjne gløder i mørket, men blikket er fjernt, jeg kan ikke få kontakt. Munden er åben, det ser ud som om hun er ved at sige noget. Men der kommer ikke en lyd. Baartman er væk. Det er efterbilleder jeg er hjem søgt af.

Baartman var nitten år gammel da hun brød igennem som kunstner med en happening der gav genlyd også uden for Frankrigs grænser. Det var i sommeren '94, længe inden jeg lærte hende at kende. Jeg boede i La Chatte Anarchiste dengang, og de radikalfeministiske lepper jeg delte det besatte hus med, var begejstrede for Baartmans selvbestaltede performance, hendes "antipatriarkalske og antikolonialistiske politiske aktion," som de kaldte det. Det var ved den lejlighed hun lagde fødenavnet Nathalie Ndiolène fra sig og iførte sig kunstneridentiteten Baartman, inspireret af en næsten to hundred år ældre kvinde, der i Europa blev kaldt Hottentot-Venus.

Jeg kan ikke huske om jeg har set Hottentot-Venus på Musée de l'Homme som barn, men det er ikke utænkeligt, hun blev først fjernet fra udstillingen da jeg var seks år gammel. Hun tilhørte khoikhoi-folket, arkivkortet findes stadig i kælderen under museet, jeg så det da jeg studerede antropologi: "Hottentot-Venus, glasmontre nr. 33," står der med maskinskrift på et gråt stykke pap, og to pålignede sort-hvid fotografier viser kvindens skelet, der står i en montre side om side med en malet gipsafstøbning af hendes krop.

Hun blev født i 1789 i Kapkolonien og fik navnet Saartjie Baartman. Hendes rigtige navn er karakteristisk nok gået tabt. Da hun var to år gammel, døde hendes mor, og inden hun fyldte tyve, blev hun forældreløs og alene med to små børn, eftersom både hendes far og hendes mand blev dræbt i krigen om Kapkolonien, hvor de forgæves forsvarerede boerne mod englænderne. I marts 1810 gik hun om bord på et skib der skulle til London.

Angiveligt rejste hun frivilligt, men hun havde ikke sine børn med. Inden afrejsen havde hun fået at vide at der ventede hende fuld frihed og et velbetalt arbejde i civilisationens centrum, men i stedet blev hun udstillet på Piccadilly Circus side om side med dværge og vanskabninger. Fire år senere kom hun til Frankrig, hvor hun blev solgt til en bjørnetrækker ved navn monsieur Réaux. Han satte hende i bur og fremviste hende sammen med aber og bjørne i et lille cirkus i Palais-Royal, der på det tidspunkt var et virvar af varieteer, cafeer, bordeller og teatre. For tre franc kunne man se hende stå, gå og sidde på et podium, kun iført lændeklæde. Mod ekstrabetaling kunne man prikke til hende med en finger eller en pind.

At Saartjie blev en sensation, skyldtes især hendes sekundære kønstræk. I forhold til de magre europæiske kvinder havde hun hvad man opfattede som ekstremt forstørrede hofter og bagparti, takket være de rigelige fedtdepoter omkring sædemusklerne der er et almindeligt træk blandt khoikhoi-kvinder. Der løb rygter om at også hendes kønsorganer var abnorme, og Saartjie havde faktisk meget lange indre kønslæber sammenlignet med europæere, men også det er et almindeligt fænomen blandt khoikhoi-kvinder. Den europæiske betegnelse for de frithængende kønslæber var "hottentot-forklæde", og hun blev opfattet som på én gang eksotisk, erotisk og monstrøs: et freakshow og et liveshow i ét. Saartjie nægtede dog at fremvise sit køn, uanset hvad hun blev tilbudt af penge.

Også landets førende videnskabsfolk fik nys om hende. I foråret 1815 tilbragte hun tre dage i Jardin des Plantes, hvor professorerne fra Naturhistorisk Museum undersøgte hende minutiøst. Der blev udarbejdet en rapport af Étienne Geoffroy Saint-Hilaire, som efter at have sammenlignet hendes ansigt med en orangutang og hendes bagparti med en mandrils fastslog at hun måtte tilhøre en særlig abeart.

Saartjie døde den 29. december 1815, seksogtyve år gammel. Der er ikke sikre oplysninger om hverken dødsårsagen eller hendes sidste tid. Visse kilder hævder at hun ernærede sig som prostitueret og var blevet afhængig af alkohol. Datidens førende anatom Georges Cuvier obducerede hende. Efter sin undersøgelse fik han fremstillet en gipsafstøbning af hendes krop, hvorefter hun blev dissekeret. Hendes kønsorganer, som hun også i Jardin des Plantes havde nægtet at fremvise, blev skåret fri, anbragt i et glas med

formaldehyd og præsenteret for Det Medicinske Akademi sammen med en rapport der i alt væsentligt stemte overens med Saint-Hillaire. Efter Cuviers død arvede lægen og antropologen Paul Broca Saartjies kønsorganer og skelet. Broca opbyggede en anatomisk samling der senere endte på Musée de l'Homme. Her var Saartjie opstillet på en sådan måde at hendes bagparti stadig blev fremhævet: Hun var placeret i montren med ryggen til publikum. Efter protester, ikke mindst fra feministisk hold, blev afstøbningen fjernet i 1974. Skelettet var stadig en del af den permanente udstilling frem til 1976.

I 1994 blev afstøbningen fundet frem fra magasinerne igen og fremvist på Musée d'Orsay. Anledningen var en udstilling der hed "Den Etnografiske Skulptur i det 19. Århundred". Selv om kuratorerne havde en kritisk tilgang til emnet, skrev en række feminister igen indignerede debatindlæg i Libération og Le Monde. Men sagen vakte først for alvor opmærksomhed, også internationalt, da Baartman, min Baartman, lavede sin uannoncerede performance på museet. Ideen var enkel og effektiv: Sammen med de øvrige gæster gik hun rundt blandt de udstillede genstande iført en ankellang kåbe i hvid mohair, designersolbriller og en bredskygget hat. Hun lignede det hun var: en ung elegant pariserinde. Da hun kom ind i salen hvor gipsafstøbningen stod, tog hun hat og solbriller af og knappede kåben op. Indenunder var hun nøgen, bortset fra et lændeklæde. Hun lod kåben glide af og tog opstilling ved siden af den etnografiske skulptur, tavs og udtryksløs som var hun størknet. I en kæde om livet hang en metalboks, dekoreret med tricolorens farver og forsynet med et smalt vertikalt hul til møntindkast. Om halsen havde hun et skilt hvor der stod "Rør ved mig – 3 franc". Publikum var i vildrede. De var ikke klar over om hun var en del af museets program eller ej. Enkelte lagde mønter i metalkassen og rørte ved hende. Også kustoderne var tilsyneladende i tvivl her første gang, og der gik adskillige minutter før de pakkede hende ind i kåben og eskorterede hende væk. Det blev til en notits i avisen, men historien udviklede sig efterhånden som Baartman i de følgende uger drev gæk med Musée d'Orsay og vendte tilbage i nye forklædninger. I alt fem gange lykkedes det hende at gennemføre sin performance, til trods for politianmeldelser og bøder. Én gang havde hun sminket sig bleg og taget en rødbrun paryk på. En anden gang havde hun iført sig bowlerhat og et yderst

naturtro fuldskæg. Da hun smøg sig ud af cottoncoaten, kunne man se at der var lavet en tilføjelse på skiltet: "Baartman. Rør ved mig – 3 franc".

Det var sådan hun kickstartede sin kunstneriske karriere, bare et år efter at hun var begyndt på École Nationale Supérieure des Beaux-Arts. Historien nåede helt til Sydafrika: Nelson Mandela, der blev præsident samme sommer som udstillingen løb af stablen, skrev senere på året til Mitterand og bad om at få Saartjies jordiske rester udleveret. Nyheden om den unge kontroversielle kunstner nåede også til Berlin, Ursula Schaumburg kontaktede hende, og hun kom i stald hos Galerie S.

Det første pressefoto Ursula fik lavet af Baartman, har altid gjort mig seksuelt opstemt. Nu smerter det mig at tænke på det. Baartman står på en lav sokkel og poserer med hænderne i siden, skulderen er skudt frem, hagen løftet. Hun er kun iført lændeklæde, hendes krop er lige så kraftig som Saartjies, men glattere, fastere, den udstråler urokkelig ro. Blikket er myndigt, men også modtageligt, man kan ane hendes tunge bag de let adskilte læber.

*

Over jorden hedder jeg Nadia Nazir, jeg kalder mig NN når jeg blogger, og hernede går jeg under navnet Diana. Der er ingen der bruger deres egne navne under jorden: Wizzies rigtige navn er Louise, og Gaston & Gaston hedder egentlig Pierre-Emmanuel og Valéry-Richard. De er kærester, ikke tvillinger, men de ligner hinanden og går altid ens klædt. Den ene er murer og blikkenslager, den anden er elektriker og snedker, sammen har de et firma der istandsætter huse og lejligheder for folk, men hernede er de Gaston & Gaston, og ingen spørger om svendebreve og autorisation. Det der tæller, er evner, ideer, omgængelighed.

Oppe i Paris er det forår, slutningen af april, det er vel en uge siden jeg sidst har været oppe. Jeg har mad hernede til flere måneder, gemt rundt omkring i skakter og sprækker: kiks, konservesdåser, pulversupper, ris. Der er også mad i Fælleskøkkenet, i de Ikea-skabe vi klunsede fra en container, men det er ikke altid folk får fyldt op igen når de har taget noget. Fælleskøkkenet ligger i en mindre befærdet afkrog af Det Store Sydlige Netværk, som udgør hovedparten af tunnelkomplekset. Kun få kommer forbi, men vi gør intet for at

forhindre andre i at bruge det. De kommer som regel først på aftenen, styret af urets tid som hersker oppe i byen. Den bestemmer hvornår man sover, spiser, arbejder, har fri. Selv følger jeg kroppens egen tid: Jeg sover når jeg er træt, jeg spiser når jeg er sulten. Nu har jeg hentet en pose tortellinier og to dåser tun og taget dem med hen til Fælleskøkkenet, hvor der er et gaskomfur og en hane med koldt vand. Det var Gaston & Gaston der sørgede for at vi fik indlagt vand. Wizzie havde cracket sig ind til et kort over den kommunale vandforsynings rørføring, og Gaston & Gaston fandt et sted hvor de kunne koble sig på. Det tog to måneder at få etableret, men til gengæld har det fungeret upåklageligt lige siden. Jeg hælder tortellinierne ned i en gryde med vand og tænder gasblusset under den. Så sætter jeg mig ved langbordet og venter på at vandet skal komme i kog.

Der er ikke mange permanent indrettede rum hernede. Det meste er midlertidigt, dels på grund af fugten, dels fordi det er besværligt at få tunge ting bugseret herned. Men det kan godt lade sig gøre hvis man er mange nok og forstår at samarbejde. For nogle år siden var der igennem en hel sommer en biograf hernede. Det var De Borende Mexicanere der stod bag, og Gaston & Gaston var imponerede over deres tekniske løsninger: Det hele var dygtigt skjult, de havde endda installeret overvågningskameraer. Selve biografensalen var et underjordisk amfiteater på fire hundred kvadratmeter. Derudover var der en lounge med bar, stort musikanlæg, borde, stole, dartspil og masser af elektrisk lys. De tappede strøm fra elnettet, men det var ikke derfor de blev opdaget. Hvis man gør det rigtigt, er det umuligt at spore uden at grave kabler op i et større område af byen. Nogen måtte have sladret om den underjordiske biograf, i hvert fald kom politiet en formiddag og fandt alt udstyret, men da de vendte tilbage med nogle eksperter for at undersøge hvor strømmen blev tappet fra, var det hele taget ned. På det tomme gulv havde De Borende Mexicanere efterladt en seddel med en besked: "Led ikke efter os." Politiet fandt dem aldrig.

De fleste af dem der bruger gangsystemet og grotterne, kommer her kun i weekenden. Så mødes de i Solsalen eller Den Tyske Bunker eller en af de mange mindre, navnløse grotter og drikker øl og vin og ryger joints og cigaretter. Når de går gennem gangene, taler de højt sammen, jeg tror de er bange for mørket. Jeg kan høre dem længe inden jeg ser det flakkende skær

fra deres pandelygter, og jeg kan mærke dem længe inden jeg hører dem: En svag brise i de ellers vindstille gange, en tørhed i mit svælg fordi mængden af kalkpartikler i luften øges. Så jeg kan altid slippe væk hvis jeg ikke har lyst til at møde nogen.

De der holder fest hernede, er næsten alle sammen unge mennesker. Som regel er det mindre selskaber, sjældent mere end tyve personer. De har stearinlys, LED-kæder og en ghettoblaster med, og i løbet af ti minutter rigger de en grotte til. For dem er tunnelkomplekset en natklub uden dørmand, ligesom de besatte huse over jorden var det i firserne for alle andre end os der boede der. Ud på morgenen forsvinder de op gennem skakterne igen med alt hvad de medbragte, op til hver sin hverdag. For mig er det lige omvendt: Min hverdag er hernede. Det er her jeg sover og spiser og forsker. Livet over jorden er jeg efterhånden ligeglad med. Jeg går kun op for at finde mad i supermarkedernes affaldscontainere eller for at gå på nettet.

Jeg tager noget ketchup i et køkkenskab og hælder det over tortellinierne og tunfisken. Vi tænkte stort da vi indrettede Fælleskøkkenet: Det langbord med tilhørende bænke vi huggede ud af kalken, har plads til tredive-femogtredive personer, men så mange har vi kun været til festerne.

Da jeg er færdig med at spise, vasker jeg gryden og tallerknen af og stiller tingene på plads. Så slukker jeg pandelygten og går tilbage ad gangen for at finde et sted at sove. Der er huler rundt omkring hvor der er lagt gulvtæpper ud, en tre-fire stykker oven på hinanden. De der overnatter hernede midlertidigt, har som regel en sovepose i deres rygsæk, nogle har også en hængekøje med. Enkelte har dyner og madrasser liggende i en hule, pakket ind i sorte affaldssække, det er nødvendigt på grund af fugten. Mange lader karbidlampen brænde mens de sover, og nogle hører også musik, men for mig er det netop stilheden og mørket der er så velgørende. Der er intet sted i verden jeg har sovet så godt som her. Når der hverken er dagslys, fuglesang, vækkeure eller overboer, vågner man først når kroppen er udhvilet, og overgangen fra søvn til vågen tilstand er mere umærkelig end over jorden. Jeg ved aldrig hvor længe jeg har sovet. De gange jeg har prøvet at gætte og tjekket det på et ur, har jeg skudt flere timer ved siden af.

Jeg har installeret affugtere i de tre sovehuler jeg bruger mest, men jeg slukker dem altid inden jeg går til ro. Intet må forstyrre den underjordiske

stilhed. Af og til er der andre der benytter en af hulerne. Så lister jeg videre til den næste.

Gangen deler sig i to, jeg går til højre. Gulvet skrånede opad, men loftshøjden ændrer sig ikke, så jeg er nødt til at krumme mig sammen. Så bliver gangen bredere, og snart efter kan jeg rette mig op igen. Det mine hænder mærker, er ikke længere den uformelige klippe, men en plan væg muret af kalkstensblokke. Jeg passerer fire retvinklede vejkryds og går til venstre, ligeud, ligeud og til højre, så drejer gangen og bliver lavloftet igen, og længere fremme, efter fire forgreninger, er der et hul i væggen i venstre side. Jeg kravler ind, hænger pressenningen for indgangen igen og slukker affugteren. Så tager jeg skridtstøvlerne af og kryber ned under dynen.

Tunnelkomplekset går under navnet Katakomberne. Til at begynde med var jeg irriteret over det ord, for egentlig er det en betegnelse for en underjordisk begravelsesplads. Men det kommunale benhus, som turisterne står i kø for at besøge, og som blev oprettet i slutningen af syttenhundretallet da man tømte byens overfyldte kirkegårde, udgør kun en brøkdel af den underjordiske by. Uden om det afgrænsede område med sirligt arrangerede menneskeknogler og elektrisk belysning er der mere end tre hundred kilometer gange, og tunnelsystemet som helhed er ikke en begravelsesplads. Det er et netværk af gamle kalkgruber forbundet af minegange på kryds og tværs. Derfor brød jeg mig ikke om ordet katakomber, men da jeg fortalte Yusuf om det kort tid efter at jeg for første gang havde været nede i den vidt forgrenede underverden, smilede han og forklarede at hele gangsystemet var bygget af skeletter.

– Det troede jeg da at du vidste, sagde han. – For 45 millioner år siden var Paris et tropisk hav fuldt af kalkflagellater og planktoniske alger. Hver gang en af de små organismer døde, sank skallen til bunds. Kalklaget under byen er en ophobning af urgamle havdyrs eksoskeletter.

Til trods for at jeg er beskyttet af et omfattende eksoskelet, plages jeg af urolige drømme. Det ligner mig ikke.

Efter et ukendt antal timer flyder jeg ud af søvnen. Jeg ligger et stykke tid mens skiftende billeder af Baartman farer gennem min bevidsthed: Baartman med vinkelsliber, beskyttelsesbriller og kedeldragten fuld af kalkstøv,

Baartman med de kødfulde læber og den lyserøde tunge, Baartman der så dybere ind i mig end nogen anden havde gjort, allerede den nat vi mødtes. Det spænder i min pande, noget knuger om min brystkasse, jeg tvinger mig selv til at tænke på noget andet. Ansigter blitzer som stroboskoplys i mørket, ét af dem bliver hængende: Wizzie med det mellemlange kasserollehår og de store briller, det skæve smil, Wizzie der talte begejstret om internettet længe før nogen af os andre havde hørt om det, Wizzie der må udskifte sit eksterne keyboard hver tredje måned fordi hun taster så hårdt og så hurtigt.

Jeg kravler ud af sovehulen. Længere henne ad gangen sætter jeg hænderne i gulvet og lader fødderne kravle op ad væggen og ind i et ormehul. Jeg ved at der er næsten tre meter ned dér hvor hullet ender, så det er ikke så godt at komme ud med hovedet først. Fysikken volder mig ingen problemer selv om jeg fylder fyrre næste gang, jeg har dyrket parkour siden jeg var seksten. Et øjeblik står jeg i gangen og lytter. Jeg må have fat i Wizzie. Måske har hun hørt noget om Baartman.

På det her tidspunkt er Hans-Peter ikke andet end en flakke i randen af synsfeltet, et ubegribeligt nærvær. Jeg strejfer omkring i mørket, min ukendte bror er ankommet til Genève.